

ALISON BELSHAMOVÁ

NEVINNÍ ANDĚLÉ

≡ KNIHA ZLIN

Nevinní andělé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

Alison Belshamová

Nevinní andělé – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NEVINNÍ ANDĚLÉ

ALISON BELSHAMOVÁ

NEVINNÍ ANDĚLÉ

Přeložil Matouš Hájek

≡ KNIHA ZLIN

THE INNOCENT ANGELS

Copyright © Alison Belsham, 2023

First published in Great Britain in 2023

by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

All rights reserved.

Translation © Matouš Hájek, 2025

Cover design © Lukáš Vodrážka

ISBN tištěné verze 978-80-7662-916-5

ISBN e-knihy 978-80-7662-934-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-935-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-921-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

JEDNA

V očích jí štípala sůl. Proč se tak strašně potí? Cítila krůpěje potu na horním rtu, cítila, jak jí stékají mezi prsy. Nepamatovala si, kde je. Na večírku? U někoho doma? V tanci jí to nepřekáželo. Hudba se na ni valila ze všech stran jako změř jemných pastelových barev – citronová, fialková, blankytně modrá, růžová. Vyplázla jazyk, chtěla je zkusit ochutnat, ale v ústech měla příliš sucho. Vlastní tělo jí připadalo cizí.

Kde jsou ostatní? Jestli je na večírku, neměl by tu být i někdo další?

Pak se najednou všechno proměnilo. Neslyšela už hudbu a barvy se jí rozplynuly před očima. Rozhlížela se kolem. Místnost potemněla, osvětlovaly ji jen dvě velké bílé svíčky na podlaze. Mihotající plamínky vrhaly na stěny stříbrné a zlaté stíny. Vlhko a chlad se jí vkrádaly pod kůži, taneční kroky ztrácely lehkost.

Všimla si, že něco drží v ruce. Lahev s vodou. Odšroubovala víčko a hrdlo přiložila ke rtům. Okamžitě ucítila lahodnou chuť vody, ústa jí zvláčněla.

Co je tohle za místo?

Temná stísněná kobka. Začala klopýtat směrem ke dveřím a měla dojem, jako by se prostor kolem ní zvětšoval. Ale byly to jen stíny.

Znovu se rozhlédla, otočila se kolem dokola a očima bloudila jiskřivou temnotou. Viděla kov a sklo, lámaly se v nich zbytky slabého světla a vytvářely drobné duhové odlesky. Viděla velké kovové klece a do výšky vyskládané komínky zelených lahví. Když se na ně zadívala upřeněji, proměnily se ve třpytivé smaragdové jeskyně, ukryté

hluboko pod hladinou zeleno-černého moře. Připadala si jako mořská panna, proploouvala jeskyněmi a po něčem pátrala...

Párkrát mrkla a znovu se napila vody. Teď už to místo poznávala. No jasně, to je hlavní sklep vinařství. Tady už přece byla.

„Zlato? Kam to jdeš?“

Někdo ji zatáhl zpátky do malého prostoru, ve kterém plamínky svíček najednou svítily mnohem jasněji.

Nečekala, že tu uvidí zrovna muže, který ji táhl za ruku. Jeho kroky na betonové podlaze hlasitě zaduněly, až se zachvěla. Instinktivně, v obranném gestu, zkřížila ruce na prsou a až v tu chvíli jí došlo, že je úplně nahá. V panice začala hledat své oblečení, ale nemohla si vzpomenout, co měla na sobě. Ani jak se sem dostala.

Strach se do ní zakousl ostrými zuby.

Slyšela vlastní přerývaný dech. „Chci jít domů. Není mi dobře.“ Takový pocit ještě nikdy nezažila. Co se to s ní děje?

„Jsi jenom unavená,“ konejšil ji muž. „Zůstaň tu se mnou.“

Když se přiblížil, všimla si, že má něco v ruce. Injekční stříkačku.

„Potřebuješ se vyspat.“

Zacloumala s ní panika, jako by ji někdo polil ledovou vodou. Pokusila se ustoupit, ale on jí pevně sevřel paži, jeho prsty se jí zaryly do masa.

„Nemusíš mít strach. Tohle ti udělá dobře.“

Barvy se vrátily, jako když vybuchne supernova, v ostrých a pronikavých odstínech. Barvy strachu. Zvedl jí ruku, v podpaží ucítila bodnutí. Po těle se jí začalo rychle rozlévat teplo.

„Lehni si.“ Pomohl jí položit se na zem.

Byla tvrdá a studená, ale pod její vahou povolila a změkla, jako by se ukládala do vlastní postele.

Zadívala se na svíčku, kterou měla blíž. Její plamen se vinul a kroutil v nádherných barvách, nemohla od něj odtrhnout oči, až se propadla do klidného snu.

Někde docela blízko se ozval pláč dítěte. Když ho uslyšela, píchlo ji u srdce. Byl to pláč jejího dítěte. „Scarlett? Kdepak jsi? Maminka je u tebe...”

Pokusila se vzepřít na lokti, pokusila se natáhnout k dceři ruku, ale muž ji přimáčkl zpátky k zemi.

A žalostný pláč jejího dítěte odplul kamsi do dálky.

DVA

NEDĚLE

Bylo ještě brzo, ale Will Steadman už cítil, jak se mu rozpálené slunce opírá do zátylku, přesně v místech, kde jeho vlasy začínaly řídnout. V pětatřiceti si na plešatění připadal mladý, ale jeho otec přišel o vlasy už ve čtyřiceti a starší bratr na tom nebyl o nic lépe. Měli před sebou horký den, alespoň hrozny zůstanou suché. Sklizeň, jediné dvoutýdenní období roku, kdy kvitoval počasí bez deště, byla v plném proudu. Hrozny nasáklé vodou by ředily šťávu vytékající z lisů.

Byla sice neděle, ale sběrače čekal pracovní den. Bylo nezbytné sklidit úrodu dřív, než se koncem týdne pokazí počasí. Zatímco stoupal po svahu nejrozsáhlejší vinice elvingtonského vinařství, hodnotil, co se podařilo zvládnout předchozí den a kolik práce je ještě před nimi. Sběrači postupovali svižně, ale Elvington patřil k největším vinařstvím v regionu. Cesta k cíli byla ještě dlouhá.

Kráčel po příjezdové cestě k obrovské výrobní hale z vlnitého plechu. Za ní stála menší dřevěná stodola a rozkládala se pastvina, na které se po dobu sklizně utábořila skupina zahraničních sběračů. Slyšel, jak se pomalu probouzejí, změt mužských a ženských hlasů, duté bouchnutí dveří provizorní sprchové buňky. Za ním, někde mezi řádky vinné révy, něco zafunělo.

„Dylane!“ zvolal, otočil se a rovnou si přidřepl.

Whippet k němu doběhl a čenichal po pamlsku, Will pro něj ale nic neměl, a tak ho jen podrbal za ušima. Pes patřil Mariettě a během sklizně měl zůstat v oplocené zahrádce u statku.

„Tak pojď“, povzdechl si a narovnal se.

Pes ho po betonové cestě k hlavní budově vinařství následoval jen pár metrů, pak se rozběhl za zvuky sběračů, kteří zrovna snídali. Will se zastavil u dveří, poslal Mariettě zprávu, aby si pro psa přišla, a sáhl do kapsy pro klíče.

Uvnitř prostorné budovy bylo příjemně chladno a v tuhle hodinu ještě i klid. V průběhu dne se to tu naplní hlukem – zdviž s ocelovou klecí na vnější straně budovy začne vyvážet do patra bedny hroznů, které se pak nasypou do obřích lisů. Rachot strojů a výkřiky pracovníků, kteří se budou snažit ho překřičet, se budou odrážet od kovových stěn a střechy. Když budou celý den sbírat rychle, lisy se nezastaví dlouho do noci.

Ačkoli veškeré vybavení zkontroloval už předchozí večer, vystoupal po točitém schodišti do patra, aby si všechno prošel ještě jednou. První hrozny měly dorazit za necelou hodinu, musel mít jistotu, že jsou připraveni. Pak sešel znovu dolů a obešel obří fermentační nádoby, které lemovaly stěny haly.

Zaklepal na dřevo, konkrétně na jeden z dubových sudů, které stály vyskládané v řadě uprostřed místnosti – zatím šlo vše podle plánu. První ze dvou nejnáročnějších týdnů v roce měl za sebou a pomalu začínal mít pocit, že se konečně může zase trochu nadechnout. Celý provoz měl na starost on.

Bylo to jeho panství, alespoň tak o tom sám přemýšlel.

Při kontrole poslední nádoby ho vyrušil nějaký zvuk. Stál bez hnutí a trochu naklonil hlavu.

Zase. Znělo to jako dětský pláč. To ale nedávalo smysl. Aurora, Johnny i Mariettina roční dcera odjeli před sklizní k Johnnyho rodičům, aby se Marietta mohla naplno věnovat lisům. Pokrčil rameny – třeba ji kvůli něčemu přivezli zpátky. Přešel k řadě nádob na druhé straně místnosti.

Když ale došel na konec fermentační haly, pláč zesílil. Nebylo přece možné, aby Auroru slyšel až sem.

Asi v polovině zadní stěny byly otevřené dveře k točitému schodišti, které vedlo do sklepa. Vyhlobili ho do jižně orientovaného křídového svahu, na kterém se rozkládala vinice, a používali ke skladování vína.

Will došel ke schodům a zaposlouchal se. Pláč se bez nejmenších pochyb ozýval ze sklepa, takže nemohl patřit dítěti. Možná nějaká kočka nebo liška, i když netušil, jak by se dostaly dovnitř. Seběhl dolů a odemkl zamřížovanou bránu pod schody. Ve dvou místnostech bylo uskladněné prvotřídní šumivé víno v milionové hodnotě, a když zrovna nikdo nepracoval, nechávali bránu, stejně jako všechny dveře výrobní haly, pevně zamčené.

Rozsvítil světla v první místnosti, všude bylo ticho. Protáhlý prostor s obdélníkovým půdorysem protínaly dlouhé řady kovových klecí napěchovaných lahvemi v různých fázích druhotného kvašení. Procházel mezi klecemi a jeho kroky tlumeně duněly na betonové podlaze, zatímco kontroloval prostory mezi jednotlivými řadami. Nic neobvyklého nezaznamenal. Všechno vypadalo přesně jako předchozí den, když se sem vypravil na rychlou obhlídku.

Pak ale pláč uslyšel znovu, tentokrát hlasitěji a jasněji. Z větší blízkosti. Bezpochyby to znělo jako dítě, žádné zvíře.

„Haló?“

Ozvěna jeho hlasu se rozlehla mezi stěnami a tisíce uskladněných lahví, ale nikdo neodpověděl.

Na druhém konci sklepa vedl velký čtvercový průchod do druhé místnosti.

Nebyla tak rozlehlá jako ta první, ale i tak se do ní vešly tisíce lahví vína a také menší výrobní linka, kterou používali k zátkování a lepení etiket.

Vešel do tmy a natáhl ruku do strany, aby na zdi nahmatal vypínač. Prostor zaplavilo světlo silné halogenové zářivky a osvětilo labyrint klecí a beden.

„Je tu někdo?“ houkl Will. Odpovědí mu bylo jen ticho. Pak uslyšel tichý nádech, vzduch zaplnil plíce a vzápětí se ozval hlasitý, zoufalý nářek.

Začal pobíhat po sklepe a horečně se rozhlížet na všechny strany. Nikoho neviděl, pláč ale nepřestával. Zastavil se uprostřed místnosti a pozorně se zaposlouchal, snažil se ze všech sil určit, odkud ten zvuk přichází.

Další pronikavý výkřik ho zavedl do nejvzdálenější části sklepa. Na konci poslední řady beden, v tom nejzazším rohu, uviděl dřevěné dveře, na které úplně zapomněl. Vedly do nevelkého systému přírodních křídových jeskyní, které, pokud věděl, měly být prázdné.

Dveře však byly pootevřené a další zavzlykání potvrdilo, že je na správné stopě. Zatlačil na hrubé dřevo, aby dveře otevřel trochu víc, a vstoupil. Cítil, že se ocitl v mnohem menším prostoru, ale byla tady neproniknutelná tma. Někde před ním, dole na zemi, se ozývaly přerývané vzdechy.

„Haló? Je tu někdo?“ zeptal se opatrně. Nechtěl dítě vystrašit.

Rychle vytáhl z kapsy mobil a zapnul baterku. Úzký kužel světla mu osvětlil nohy. Pomalu zvedal ruku a světlo klouzalo po podlaze. Jeho matný kruh se od něj vzdaloval, rostl a postupně ztrácel na intenzitě.

Nejdřív zachytil letmý pohyb a hned nato světlo baterky dopadlo na drobnou lidskou postavu.

Dítě. Sedělo na podlaze shrbené, se svěšenou hlavou. Bylo nahé, na sobě mělo jen plenku a na zádech bílá andělská křídýlka upevněná červenými gumičkami kolem ramen. Vzhledlo k němu a znovu dlouze zakňouralo.

Will se k němu rozběhl a světlo z telefonu se rozlilo po bílé křídové podlaze. Právě když se ho chystal zvednout, zahlédl koutkem oka něco dalšího. Pohnul rukou a svítlna odkryla záhyby bledé kůže. Když dítě vidělo, že se zarazil, natáhlo k němu ruce a hlasitě zavzlykalo.

Stál jako přimražený a zíral na ženské tělo. Bylo skoro tak bledé jako křída, na které leželo, nehybné, nahé – ruce podél těla, nohy natažené, přitisknuté k sobě. Hlavu měla natočenou směrem k dítěti, oči otevřené, ale prázdné.

Stejně jako dítě měla žena na zádech bílá andělská křídla, jen zmáčkнутá vahou vlastního těla.

Když Willovi konečně došlo, na co se dívá, popadl dítě do náruče a rozběhl se pryč.

TŘI

Půlmaraton měl k triatlonu Ironman daleko a k cílové rovině hnál Lexi Bennetovou v první řadě vztek. Prolétla zbytky pásy, které se třepotaly ve větru, a okamžitě se předklonila, ruce si zapřela o kolena a snažila se popadnout dech.

Zatraceně! Máš přece na víc, Lex.

„Byla jsi úžasná, teto Lexi!“

„Paráda, Lexi, doběhla jsi sedmá.“

Zaskřípala zuby, ale rychle svou frustraci zahnala a vzhledla. V první řadě mezi diváky, kteří se ve velkém tísnili u cíle, zaregistrovala svou sestru Amber a neteř Tashu.

Jedna ze závodnic, kterou znala, doběhla do cíle kousek za ní a poplácala ji po ramenou.

„Dobrá práce, Annie,“ pochválila ji Lexi.

Druhá běžkyně se rychle zastavila a rudé tváře se jí roztáhly do úsměvu. Podívala se na hodinky. „Osobák,“ oznámila.

„Osobák? Co to je?“ chtěla vědět Tasha. „Jako auto?“

„Ale ne, ty trdlo,“ usmála se na ni Lexi. „Osobní rekord. Takhle rychle Annie ještě nikdy neběžela.“

„A co ty?“ zeptala se Amber. „Taky máš osobní rekord?“

Lexi se hořce pousmála. „Ani zdaleka. Spíš osobní propadák.“

Stres z práce si začal vybírat svou daň. Nestíhala trénovat běh v terénu. Netrávila dost času v posilovně. Na tomhle půlmaratonu si měla ověřit formu na triatlon, který ji čekal příští měsíc, ale bodavá bolest pod hýždí nevěstila nic dobrého. Z bedny kousek za cílovou čarou

vytáhla stříbrnou termofólii a přehodila si ji přes ramena. Nebylo chladno, ale nechtěla, aby jí svaly ztuhly dřív, než najde bednu, kam si před závodem uloží tepláky.

„Lexi!“

Rozhlédla se. „Co tady děláš?“

Přímo k ní kráčel seržant Tom Olsen, její podřízený, v doprovodu svého manžela, dcery a psa. Tasha se okamžitě rozeběhla za Billie a začala něco nadšeně vykládat, zatímco Amber oba muže objala a poladila dalmatina.

„Nechtěl si nechat ujít velkolepé vystoupení své šéfové,“ vysvětlil Declan a přitom na ni mrkl.

„Chceš říct její rituální ponížení,“ opravila ho Lexi.

„Doběhla jsi sedmá,“ namítl Tom. „To je přece paráda.“

„Ne když chce člověk vyhrát,“ řekla Lexi.

Tom se otočil na Declana. „Vidíš? Říkal jsem ti, že je soutěživá.“ Najednou něco odvedlo jeho pozornost, zamračil se a vytáhl telefon. „Cože? V neděli ráno?“

„Nech to zvonit,“ ozval se Declan.

„Ne, radši to vezmu.“ Přiložil si telefon k uchu. „Ano... ano, jistě. Jedu tam.“

Billie se na něj podívala a zatvářila se nešťastně. „Tati, to snad ne. A co ten film?“

„Táta tě na něj vezme.“

„Ale já chtěla jít s tebou...“

Lexi sledovala jejich diskuzi. „O co jde, Tome? Můžu to vyřídit.“

„Ne,“ ozvali se tři ze čtyř přítomných jednohlasně.

„Musíš si odpočinout,“ připomněla jí Amber.

Tom ji vzal kousek stranou a oba se otočili zády k ostatním. „Podězířelé úmrtí. Mladá žena, prý to nevypadá na nehodu.“

„Kde?“

„Vinařství Elvington, hned za vesnicí.“

„Znám to tam. Kde parkuješ? Skočím si jen pro tepláky a potkáme se u auta.“

„No tak, šéfová, zvládnou to sám...“

Ale to už Lexi rázným krokem kráčela ke stanu, kde měli účastníci závodu uložené věci.

* * *

Inspektorka Lexi Bennetová věděla, že svým rozhodnutím Amber rozladí, měly v plánu zajít si spolu na večeři. Ale stejně tak věděla, že to pochopí.

Zemřela mladá žena. A podle toho, co Tomovi řekl po telefonu policista, který na místo dorazil jako první, s největší pravděpodobností nešlo o přirozenou smrt. Lexi si neuměla představit, že by šla domů a naložila si unavené nohy do ledové vody, když se objevil případ, který vyžadoval její pozornost.

Tom si sedl za volant, a zatímco směřovali z Canterbury do Elvingtonu, zavolala Lexi technikům z forenzního oddělení a nechala vzkaz pro Morta Barleyho, svého oblíbeného patologa. Hlídkám na místě dala pokyn, aby dobře zabezpečily místo činu a uzavřely veškerý přístup k budově, kde stále leželo mrtvé tělo.

„Je tam ještě dítě,“ oznámil jí policista, se kterým mluvila.

„Druhé tělo?“ Proč se o tom sakra nikdo nezmínil?

„Ne, je živá. Holčička. Seděla vedle těla a brečela.“

Panebože, to tu ještě chybělo. „Ví někdo, čím to dítě je?“

„Ne.“

„Dobře, zavolejte sociálku, ať si ji někdo vyzvedne.“

Když ukončila hovor, sjížděli právě na úzkou příjezdovou cestu k vinařství. Nevyasfaltovaná silnice se klikatila mezi řadami zelenajících se keřů révy, pod koly Tomova džípu, který mezitím zpomalil na předpisových deset kilometrů za hodinu, křupal křídový štěrk. Asi

dvacet metrů od příjezdové cesty stál tradiční cihlový statek s červenou taškovou střechou a zeleně natřenými okenními rámy. Obklopovala ho soukromá zahrada, kterou od okolních polí dělil plot. Jakmile jej minuli, rozkládaly se po obou stranách cesty už jen vinice. Když se Lexi zadívala pozorněji, viděla, že jsou rostliny obtěžkané velkými zelenými hrozny. Nahoře na svahu se na vedlejší vinici pohybovala mezi řádky révy skupina sběračů.

„Sklízejí,“ podotkl Tom. „To znamená spoustu lidí po celém areálu a víc práce pro nás, když je budeme chtít vyloučit z okruhu podezřelých.“

Těsně pod vrcholem svahu se cesta rozšířila do malého parkoviště. Na jedné straně stála nízká cihlová budova s prosklenou jižní fasádou a dřevěnou terasou s výhledem do údolí. Kovová cedule na zábradlí lákala na ochutnávky a prohlídky vinařství. Vystoupili z auta a rozhlédli se kolem.

Kousek dál na svahu se tyčila obrovská ocelová výrobní hala. I když byly její stěny natřené na zeleno, stále působila jako pěst na oko – nepatřičná industriální stavba zasazená do nádherné venkovské krajiny. Byla obehnaná černo-žlutými policejními páskami, které se třepotaly ve větru a ještě více podtrhovaly její nemístnost.

„Tudy,“ ukázala Lexi směrem k hale.

Na úseku příjezdové cesty vedoucí od parkoviště k širokým vratům nákladové rampy parkovala dvě policejní auta. Těsně za páskou stáli dva policisté a vypadalo to, že se dohadují s mužem na druhé straně.

Když stoupali do kopce, ucítila Lexi další palčivé bodnutí ve stehně. Zprudka se nadechla.

„Jsi v pohodě?“ otočil se k ní Tom a počkal, až ho dojde.

„Jen mi po tom závodě trochu tuhnou svaly,“ odpověděla Lexi. Ale pokud k sobě měla být upřímná, vypadalo to spíš, že si nějaký sval natáhla. Trochu se zaklonila, aby si bolavé místo promasírovala. Nijak to nepomohlo.

Když se přiblížili, dokázala Lexi rozeznat, co muž říká. Jeho hlas zněl rozčileně.

„Nemůžete nám přece zakázat vstup. Sklizeň nepočká, hrozny nemůžeme skladovat, musí hned do lisů. Jestli nám neumožníte jejich zpracování, ohrozíte celou naši letošní produkci.“

Policistka mu věnovala soucitný pohled. „Mrzí mě to, ale...“

„Oded' to přebíráme my,“ přerušila ji Lexi a byla ráda, že má svůj služební průkaz v tašce, i když byl víkend. „Jsem inspektorka Ben-nettová a tohle je seržant Olsen.“

„Díkybohu,“ utrousil muž a otočil se na Toma. „Můžete těmhle svým úředníkům říct, aby nás pustili dovnitř?“

No teda! Chce na to jít přátelsky a spolupracovat.

„Tak zaprvé, pane, ocenila bych, kdybyste se o našich policistech nevyjadřoval tímhle způsobem,“ napomenula ho Lexi. „Všichni spolu budeme vycházet líp, když k sobě budeme slušní. Jak se jmenujete?“

Muž se na ni upřeně zadíval. „Will Steadman. Jsem hlavní vinař a mám na starost celé vinařství.“

„Vy jste našel tělo, je to tak?“

Tahle věta ho konečně přiměla trochu spolupracovat. „Ano, našel jsem tu mrtvou ženu u nás ve sklepě, vedle ní sedělo dítě.“

„Znáte ji?“

Zavrtěl hlavou.

„Kde je to dítě teď?“

„U nás v autě se strážníci Laceyovou,“ zareagoval policista.

„Je zraněná? Předpokládám, že jste zavolali záchranku.“ I kdyby ta chudinka vyvázla bez zranění, musela být v naprostém šoku. Kdo ví, co všechno viděla?

„Fyzicky se zdá být v pořádku, ale sanitka je na cestě, pro všechny případy.“

Lexi přikývla. „Dobře. Za chvíli tu bude někdo ze sociálky.“ Otočila se zpátky k vinaři. „Pane Steadmane, přístup do budovy vám

umožníme, jakmile budeme mít jistotu, že jsme zajistili všechny důkazy. Do té doby vás žádám, abyste se vy i váš personál drželi od místa činu dál.“

Steadman se zamračil. „Uvědomujete si, že každá hodina, kdy nás držíte tady venku, nás může stát tisíce liber?“

„A na kolik si ceníte života té ženy?“ opáčila Lexi.

Steadman ustoupil a zakroutil hlavou, rozčilení ho ještě nepřešlo.

Lexi podlezla pásku a Tom ji následoval. „Může nás někdo zavést k tělu?“

ČTYŘI

Lexi požádala policistu, aby počkal venku na Morta Barleyho a koordinátorku vyšetřování Emily Jordanovou, a houkla na Willa Steadmana, který pomalu kráčel pryč, aby nikam neodjížděl, dokud ho nevyslechne. Potom si s Tomem oblékli bílé ochranné obleky určené k ohledání místa činu a policistka – představila se jako strážnice McDonaldová – je zavedla do hlavní budovy vinařství.

Lexi si místo se zájmem prohlížela. Kdysi se ve Francii zúčastnila prohlídky vinařství, ale šlo jen o menší rodinný podnik. Tady se víno vyrábělo ve velkém a vína z Elvingtonu si získávala uznání i na mezinárodním trhu. Tak proč se v jednom z jejich sklepů objevila mrtvá žena?

Strážnice McDonaldová je vedla fermentační halou a dolů do prvního z obou sklepů. Lexi si mezitím v duchu zrekapitulovala, co zatím ví.

„V kolik to Steadman ohlásil?“ zeptala se Lexi.

„Na tísňovou linku zavolal v 8.13,“ odpověděla McDonaldová. „Dispečink nás se strážníkem Crayem poslal na místo činu, dorazili jsme v 8.39.“

„Tušíte, jestli byl od nálezů těla ve sklepech ještě někdo další?“

„Nebyl. Steadman prý vynesl dítě nahoru a počkal na náš příjezd.“

„Až nám ukážete tělo, dejte prosím dohromady záznam o vstupu na místo činu a postarejte se, aby sem nikdo nechodil bez ochranného obleku.“

„Ano, paní.“

Oba sklepy byly dobře osvětlené, ze stropu visely velké halogenové zářivky, ale do jeskyně elektrické kabely nevedly.

McDonaldová se zastavila u dveří a sebrala ze země baterku. Podala ji Tomovi. „Leží vzadu. Rozmístili jsme uvnitř pár svítilen, ale pořád je tam celkem tma.“

„Díky,“ odpověděl Tom.

„Vraťte se nahoru, a až přijedou z forenzního, řekněte jim, ať sem přinesou lampy,“ požádala Lexi.

McDonaldová přikývla.

Tom vešel do jeskyně a ustoupil stranou, aby mohla projít i Lexi. Ocitli se ve stísněném prostoru – na rozdíl od obou velkých sklepů šlo o přírodní jeskyni, ne uměle vyhloubený prostor. Na zemi kousek před nimi ležely dvě velké baterky namířené vzhůru. Světlo se odráželo od křídového stropu a osvětlovalo prostor pod ním.

Oba strnuli na místě a Tom namířil světlo baterky přímo na tělo ležící na nerovné podlaze uprostřed jeskyně. Lexi ani na vteřinu nezapochybovala, že se dívá na mrtvou ženu. Její kůži už pokryl ten lesklý voskovitý povlak typický pro mrtvolu. Ležela na zádech s rukama podél těla, hlavu ale měla otočenou směrem k nim. Oči měla otevřené a skelné – zdálo se, jako by na něco upřeně hleděla, zatímco umírala. Na to dítě? Bylo její? Lexi při tom pomyšlení píchlo u srdce.

Vzala si od Toma baterku, přistoupila blíž a posvítla ženě přímo do očí. Zornice nereagovaly na světlo, letmá kontrola krční tepny potvrdila, že nemá pulz. Kůže už byla na pohmat studená. Lexi se ani neodvažovala odhadnout čas smrti, to radši přenechá Mortovu zkušenému oku, až dorazí.

Žena byla nahá, ale na něčem ležela.

„Co je tohle?“ ukázal Tom na ženino rameno.

Lexi na něj posvítla. „Křídla. Andělská křídla.“ Přejela světlem baterky mrtvé tělo odshora dolů a pátrala přitom po známkách pora-

nění, ale bledá kůže byla nedotčená. Až na pár starších modřin mezi loktem a ramenem nenašla nic, co by naznačovalo násilnou smrt. Tom pořídil telefonem pár fotek z různých úhlů, aby měli něco v ruce, než dorazí forenzní fotograf a nafotí kvalitnější snímky.

„Počkáme, až ji Mort otočí, ale může mít nějaká zranění na zádech.“ Lexi jí ve světle baterky prohlédla oba boky a kontrolovala, jestli pod ní nezahledne stopy krve, nic ale nenašla. Ani hlava nejevila známky zranění, v dlouhých černých vlasech nebyla krev. Lexi si navlékla rukavice a odhrnula jí pramen z krku, aby ověřila případné známky škrcení nebo stopy po škrtidlu. Nic takového neviděla.

Napřímila se a namířila baterku na stěny jeskyně a do nejzazších koutů.

„Kde má oblečení? Přece sem nemohla přijet nahá,“ odtušil Tom.

Zbytek jeskyně byl prázdný, pak ale kužel světla zavadil na zemi o něco malého a lesklého. Lexi se k místu sehnula.

„Vosk ze svíčky.“

Prošli i zbytek jeskyně a objevili další stopy vosku.

„Svíčky jsou ideální zdroj otisků prstů,“ podotkla Lexi, ale žádné zbytky svíček v okolí neviděla. „Tohle nevypadá na sebevraždu,“ pokračovala rozhodně. „Někdo ji svléknul a odnesl svíčky, nemohla tu být sama. Ať už důkazy odstranil kdokoli, musel vědět, že dělá něco špatného.“

Od dveří zazněl potlesk. „Bravo, Lexi Bennetová, koukám, že už jsi případ stihla vyřešit.“

„První dojem je důležitý, Morte.“

„To máš pravdu. Ale předčasné závěry ne.“

Lexi se podívala na vysokého muže s prošedivělými vlasy, který mezitím vstoupil do malého prostoru jeskyně, a protočila panenky. Mort Barley, forenzní patolog, muž, který nikdy nikam nedorazil bez názoru, ale většinou měl pravdu. Chvilku po jeho příchodu uslyšela kroky a hlasy. Už tady byli i ostatní z forenzního.

„Necháme vás pracovat,“ řekla Lexi. Naposledy se pomocí baterky rozhlédla po prostoru. „Moment, co je to tamhle?“

Jeskyňe byla sice malá, ale nepravidelně tvarovaná a Lexi si teprve teď všimla, že v nejvzdálenějším koutě se stěna mírně zakřivuje směrem od nich. Byla ponořená v hlubokém stínu, ale když popošla blíž a namířila svítilnu přímo na stěnu, ukázalo se, že hustá černá tma není jen stín. V křídové stěně zela puklina, která se rozšiřovala, a za ní se otevíral úzký prostor. Na první pohled se nezdálo, že by vedl někam dál, na to byl příliš malý, ale jako místo, kam schovat oblečení nebo svíčky, by se naopak hodil skvěle. Nechtěla nic uspěchat. Věděla, že lidé z forenzního celý prostor centimetr po centimetru důkladně prohledají a dokážou objevit mnohem titěrnější stopy a důkazy, než by kdy dokázala sama, a že jí dají vědět, jakmile najdou něco relevantního.

Obešli s Tomem tělo té nebohé ženy a zamířili do druhé sklepní místnosti. U dveří stála Emily Jordanová a v rychlosti předávala informace dvěma forenzním specialistům. Všichni měli na sobě bílé ochranné obleky a na botách modré návleky.

„Díky, že jste dorazili tak rychle,“ přivítala ji Lexi.

„To je samozřejmost,“ odpověděla Emily. „Jde tedy o tělo mladé ženy?“

„Ano a našli tu taky malé dítě, živé. Zatím nemáme tušení o příčině smrti, ale zdá se, že chybí pár věcí jako oblečení a svíčky, takže odteď je to místo činu.“

Emily přikývla a pohledem se ujistila, že členové jejího týmu poslušují. „Bylo to její dítě?“ zeptala se ještě.

Lexi bezradně rozhodila rukama. „Nenašli jsme žádný doklad totožnosti, u ženy ani u dítěte,“ řekla. „Objevil je hlavní vinař a prý je nepoznává. Asi by bylo fajn, kdyby někdo od vás odebral té holčičce vzorek DNA, kdyby ho bylo třeba porovnat se vzorkem matky.“

Emily přikývla, ale neřekla nic.

Mrtvá těla nebyla pro nikoho z přítomných nic neobvyklého, ale opuštěné dítě je vždycky zasáhlo víc. Pokud ta mrtvá žena byla skutečně její matka, nezbývalo Lexi než doufat, že se jim podaří najít milujícího otce nebo alespoň oddané prarodiče.

„Tak jdeme,“ řekla Tomovi. „Uvidíme, jestli se Will Steadman dokáže na chvíli přestat litovat a říct nám, jak je našel.“

PĚT

Vyšli z budovy a zamířili po příjezdové cestě směrem k parkovišti. Lexi se rozhlížela po Willu Steadmanovi, ale jako by se po něm slehla zem.

Když dorazili ke dvěma policejním autům, nakoukla na zadní sedadlo prvního z nich. Uvnitř seděla policistka a na klíně držela dítě zabalené do stříbrné termofólie podobné té, jakou si Lexi oblékla po závodě.

Jemně zaklepala na okýnko a policistka otevřela dveře.

„Strážnice Laceyová?“

Policistka přikývla a odhrnula holčičce z čela zpocený pramínek černých vlasů.

Vypadala ospale; po několika hodinách strávených v chladné jeskyni nebylo divu, že ji teplo policejního auta uspávalo. Měla rudé tvářičky a její dlouhé černé řasy byly slepené slzami.

„Díky, že jste si ji vzala na starost,“ řekla Lexi. „Sociálka tu bude každou chvíli.“

„Bude potřebovat nějaké oblečení a suchou plenku,“ poznamenala strážnice Laceyová, trochu nakrčila nos a k Lexi zavál slabý zápach použité pleny.

„Podle našich informací na sobě měla křídla.“

„Ano, měla. Gumičky se jí zařezávaly do kůže, tak jsem jí je sundala a vložila do sáčku s důkazním materiálem. Jsou v kufru.“

„Dobře. Nezapomeňte je pak předat lidem z forenzního a zapsat do evidence.“

„Kdo jste?“ ozval se náhle, hlasitě a trochu neomaleně mužský hlas.

Lexi zvedla hlavu a uviděla před sebou vysokého muže těsně po čtyřicítce, který se k nim blížil po příjezdové cestě. Jeho vzhled prozrazoval člověka, pro něhož peníze nebyly problém, od semišových mokasínů světle béžové barvy přes značkové džíny a bavlněnou košili s logem vinařství až po sytě opálenou pleť a černé sluneční brýle.

„Na totéž se můžu zeptat já vás,“ opáčila Lexi, napřímila se a zabouchla dveře od auta. Uvědomila si, že v teplákové soupravě a běžec-
kých botách nepůsobí dvakrát reprezentativně.

„To sice můžete, ale tohle je můj pozemek, takže mám právo tu být.“

Lexi si unaveně povzddechla a vytáhla služební průkaz. „Inspektor-
ka Bennettová, tohle je seržant Olsen. Tak ještě jednou, kdo jste vy?“

Jeho přístup se náhle změnil. „Johnny Lycett-Boyd. Majitel Elving-
tonu.“

„A víte, co se stalo?“

„Ne tak docela. Dostal jsme zprávu od Willa Steadmana, mého
vinaře, něco o mrtvé ženě.“

„Kde jste byl?“

Ukázal dolů z kopce směrem k rozlehlému statku, kde se příjez-
dová cesta měnila v silnici. „Doma.“

„A až teď jste se rozhodl přijít se za námi podívat?“

„Vstával jsem pozdě a teprve před chvilkou jsem se podíval na te-
lefon. Hned jak jsem si Willovu zprávu přečetl, vyrazil jsem rovnou
sem.“

„Dobře. Měl byste vědět, že se u vás na pozemku našlo tělo ženy –
dole v jeskyni, která sousedí s jedním z vašich sklepů. Kromě ní tam
bylo i dítě, které našťěstí přežilo.“

Johnny Lycett-Boyd otevřel pusu, ale pár vteřin trvalo, než ze sebe
dokázal něco vypravit. „Čí tělo? Jaké dítě?“

„To zatím nevíme.“ Tom přistoupil blíž a ukázal mu v mobilu fot-
ku. „Poznáváte ji?“

Lycett-Boyd natáhl ruku, aby si telefon přidržel, a upřeně se zadíval na snímek mrtvé ženy. „Ne.“ Zavrtěl hlavou a o krok ustoupil. Trochu moc rychle.

Lexi ho pozorně sledovala. Na spánku mu naběhla pulzující žíla. Jasný signál nervozity, dost možná lže.

Proč? Co před nimi skrývá?

„Kde je to dítě?“ zeptal se a očima těkal kolem sebe.

Lexi by mu to sama od sebe neřekla, ale Tomův letmý pohled na zadní sedadlo auta ho prozradil. Lycett-Boyd se naklonil k okýnku a nakoukl dovnitř. Holčička spala v náručí strážnice Laceyové.

„Proboha, chudinka malá.“ Obrátil se znovu k Lexi. „Nepotřebujete pro ni nějaké oblečení? Mám dceru přibližně stejného věku...“

„Díky. To by nám pomohlo. A taky plínku.“

„Zavolám manželce, ať sem něco přinese. Mimochodem, kdy nás pustíte do hlavní budovy?“

Lexi pokrčila rameny a Lycett-Boyd se zatvářil kysele. „Sklizeň je v plném proudu, tohle je pro nás kritické období.“

„Pan Steadman už nám to dal jasně najevo.“

„Může se stát, že přijdeme o celou úrodu.“

To Lexi připadalo trochu přitažené za vlasy. „Je mi líto, pane Lycett-Boyde, ale zemřela tu žena, za podezřelých okolností. Přístup vám umožníme hned, jak to bude možné.“

Oba muži očividně víc prožívali lisování hroznů než mrtvou ženu. Lexi z toho bylo nanic.

* * *

Trvalo skoro čtvrt hodiny, než našli Willa Steadmana, Lexi ale potřebovala slyšet přímo od něj, jak tělo objevil. Vinařství sice neopustil, celý areál však byl nesmírně rozlehlý. Zvuky přicházející zpoza výrobní haly je zavedly k velké dřevěné stodole, kde se scházely skupiny

sběračů. Ukázalo se, že sezonní pracovníci buď přespávali přímo ve stodole, nebo si na přilehlé louce postavili vlastní stany.

„Budeme potřebovat seznam všech osob, které se včera večer zdržovaly v areálu,“ oznámila Lexi, „a všechny budeme muset vyslechnout. Zavolej prosím na stanici, aby sem poslali víc lidí?“ Ráda by tu měla i zbytek svého týmu, konstáblы Ridhi Kulkarniovou a Colina Flynna, ale byla neděle a za poslední měsíc nebo dva toho už o víkendech odpracovali víc než dost.

Tom přikývl, vzal do ruky mobil a pustil se do práce.

Steadmana nakonec našli na druhé vinici za výrobní halou. Právě instruoval skupinu sběračů a jeho pokyny tlumočil jejich vedoucí do jazyka, který zněl trochu východoevropsky. Jakmile na něj mávl, zazvonil mu telefon. Přiložil si ho k uchu a otočil se k nim zády, aby měl víc soukromí. Nevědomky tak Lexi umožnil, aby přistoupila blíž a zaposlouchala se do hovoru.

„Ne, promiň, že otravuju v neděli, ale narazili jsme na menší zádrhel a museli jsme zavít provoz.“ Z druhého konce se ozval pisklavý hlas, ale co volající říká, nedokázala Lexi rozeznat. „Ale ne, nic vážného. Jen technický problém u jednoho z lisů. Ještě dneska večer nebo zítra bychom měli zase fungovat. Ale říkal jsem si, jestli byste nemohli posunout sklizeň aspoň o den, protože se nám protáhne termín, kdy budeme moct vaše hrozny zpracovat.“

Lexi ustoupila o krok zpátky. Jak Will Steadman řídí svůj byznys, se jí netýkalo. Musel ale zaslechnout její kroky na křídové půdě, protože přesně v tu chvíli se prudce otočil. Svraštil obočí a vysunul bradu.

„Musím běžet, mám foťr. Jo, jasně, uvidíme se příští týden...“

„Jestli si na nás najdete chvilku, rádi bychom si promluvíli,“ řekla Lexi a ani se nepokoušela maskovat sarkastický tón.

Will Steadman se přestal mračit a povzdechl si. „Omlouvám se, ale hasím tady požár. Každý den, kdy je výrobní hala mimo provoz, pro nás znamená katastrofu.“

„Já vám rozumím. Vy i váš šéf jste nám to už dostatečně zdůraznili. Kolegové z forenzního budou pracovat tak rychle, jak to půjde. Chápu správně, že v tuhle chvíli potřebujete jen lisy nahoře v patře a fermentační nádoby?“

Steadman přikývl.

„Tome, poprosíš Emily, ať pošle pár lidí zkontrolovat přednostně tuhle část výroby, aby se pan Steadman mohl vrátit k práci?“

„Jistě.“ Tom se otočil a vyrazil zpátky k výrobní hale.

„A zajisti, aby hlídky ukázaly fotku té mrtvé ženy sběračům. Třeba ji někdo pozná.“

„Díky. Ani nevíte, co to pro mě znamená,“ pronesl Steadman, s aspoň o trochu větší vděčností, než jakou projevil Johnny Lycett-Boyd.

„Snažím se, abychom svou práci co nejméně komplikovali život ostatním, ale máme důvodné podezření, že jde o místo činu. Musíme být maximálně důslední.“ Neušlo jí, že několik sběračů přerušilo práci a upřeně na ně zíralo. „Můžeme se přesunout někam, kde budeme sami? Ráda bych slyšela, jak jste tělo našel.“

„Samozřejmě. Můžeme ke mně do kanceláře v návštěvnickém centru.“

Kráčeli mlčky přes horní část vinařství. Lexi se rozhlížela po okolní krajině, po dlouhých řadách vinic, které se táhly dolů do údolí. Místo působilo tak malebně, až měla na okamžik dojem, že se ocitli někde ve Francii. Ostrá, bodavá bolest pod hýždí ji ale rychle vrátila zpátky do Kentu. Už teď kulhala a bylo jí jasné, že jestli nezačne nohu co nejdřív ledovat, bude to jen horší.

Kancelář Willa Steadmana byla malá místnost v zadní části nízké cihlové budovy na zadním konci parkoviště. Byla zaházená věcmi a neudržovaná, ale hrdost, kterou k vlastní práci choval, nešla přehlédnout. Zdi zdobily různé certifikáty a ocenění – zlaté a stříbrné medaile, které vína z Elvingtonu přivezla z mezinárodních soutěží. Na parapetu stál filodendron, kterému se očividně nedostávalo

potřebné péče; listy měl hnědé a suchý substrát se odlepoval od okrajů květináče.

„Dáte si kafe?“ zeptal se Steadman a ukázal na dřevěnou židli naproti psacímu stolu.

„To je dobrý, díky.“ Totéž se ale nedalo říct o jejím stehnu. Opatrně se posadila a bolest jí projela nohou, až musela zatnout zuby. „Můžeme začít.“

Will Steadman se posadil naproti ní a na chvíli se odmlčel. Lexi viděla, že se ho pořád drží prvotní šok z nálezů těla – neklidně se ošíval a ruce se mu chvěly, dokud je pevně nesemkl na stole.

„To dítě,“ začal, „zaslechl jsem pláč.“ Zatvářil se, jako by ten zvuk právě uslyšel znovu.

„Kde jste v tu chvíli byl?“ zeptala se Lexi.

„Kontroloval jsem, jestli je všechno připravené na dnešní lisování. Na chyby ani zpoždění nemáme prostor.“ Pak se odmlčel, došlo mu, jak ironicky to v téhle situaci vyznělo.

Lexi to chápala, nález mrtvého těla uprostřed sklizně znamenal katastrofální zdržení.

„Takže jste kontroloval stroje?“

„Všechno vypadalo dobře, ale pořád jsem slyšel ten pláč. Nejdřív jsem myslel, že do budovy proklouzla kočka nebo liška. Sešel jsem do sklepa a pláč byl hlasitější. Až pak mi došlo, že pláče dítě.“ Najednou začal mluvit rychleji. „Ten zvuk mě dovedl až k tělu. Jakmile jsem si uvědomil, že je ta žena mrtvá, popadl jsem ji, myslím tu holčičku, a vyběhl ven zavolat policii.“

„Tu ženu ani to dítě jste nikdy předtím neviděl? Netušíte, co jsou zač a jak se dostaly dolů do jeskyně?“

„Ne. Rád bych vám pomohl, ale opravdu nemám tušení.“

„Kromě toho dítěte jste se v jeskyni ničeho nedotýkal? Nic jste nevněsł ven?“

Steadman zavrtěl odmítavě hlavou.

„Byla budova zamčená, když jste k ní dnes ráno přišel?“

Přikývl. „Ano. Na noc ji vždycky zamykáme, skladujeme v ní spoustu drahého vína. Sám jsem ji včera večer zamykal, chvílku po půlnoci.“

„To jste pracoval tak dlouho?“

„Ano, celý tým, který má na starost lisování, pracoval do noci. Hrozny musíme zpracovat rychle, než začnou plesnivět.“

„Kdo kromě vás má do budovy přístup?“

„Klíče mají Johnny a jeho žena Marietta, pochopitelně. Ale nikdo další.“

„Nějaké stopy násilného vniknutí?“

„Ne.“

Tím se okruh podezřelých zúžil na tři.

„Děkuju. Někdo z mých lidí vás ještě dnes nebo zítra doprovodí na stanici, kde sepíšete formální výpověď.“

„Cože? Už jsem to odvyprávěl dvakrát. Nemůžu jen tak odjet z vinařství uprostřed sklizně.“

Lexi se na něj zamračila a vstala ze židle. „Obávám se, pane Steadmane, že nemáte na vybranou.“

Byl čas jít se podívat, co zatím zjistili Mort a Emily.

ŠEST

Na místě, kde parkovala obě policejní auta, teď stála také sanitka. Muž v zelené nemocniční uniformě a reflexní vestě právě házel do kufru brašnu s vybavením.

Lexi mu v rychlosti ukázala svůj služební průkaz. „Vyšetřil jste to dítě?“

Muž přikývl. „Je dehydrovaná a podchlazená. Předal jsem kolegům instrukce, jak ji postupně zahřívat a zavodňovat. Měl by ji ještě jednou vidět doktor.“

„Díky.“

Muž nastoupil do sanitky a Lexi popošla k autu, kde se strážnice Laceyová starala o holčičku. Johnny Lycett-Boyd tady stále postával, ale už ne sám. Připojila se k němu drobná tmavovláška oblečená podobně jako on: v džínách a světle modré bavlněné košili s logem vinařství. Měla ostře řezané rysy a bystré tmavé oči, kterými si pozorně měřila Lexi kulhající nahoru po cestě. Lexi si uměla představit, co si o ní asi myslí; sama si byla moc dobře vědomá svých rozcuchaných vlasů a tričko, ve kterém běžela závod, nejspíš čpělo potem.

Musela si v duchu připomenout, že na tom nezáleží. Byla tady pracovně. Měla za úkol zjistit, jak a proč v té jeskyni za sklepy vinařství zemřela mladá žena.

Když přišla blíž, viděla, že strážnice Laceyová stále sedí na zadním sedadle policejního auta, jen nohy měla spuštěné ven. Holčička v jejím náručí byla vzhůru a měla na sobě hnědé kalhoty s lacem a červené tričko. Netvářila se dvakrát nadšeně, ale alespoň už neplakala.

„Musí mít hlad,“ ozvala se žena se silným francouzským přízvukem.
„Můžu přinést umělé mléko.“

Strážnice Laceyová se na ni podívala trochu nechápavě. Byla mladá a nejspíš neměla s dětmi žádnou osobní zkušenost.

„Díky, to je dobrý nápad,“ odpověděla Lexi.

Žena jí věnovala tázavý pohled.

„Inspektorka Bennettová,“ představila se Lexi. „A vy jste?“

„Marietta Lycett-Boydová...“

„Moje žena,“ přerušil ji Johnny Lycett-Boyd dřív, než stihla dokončit, co měla na jazyku. Marietta se na něj podívala způsobem, který dal jasně najevo, co si o jeho skákání do řeči myslí. Přesto však nerušeně pokračoval. „Marietto, můžeš té holčičce přinést něco k jídlu a trochu vody?“

Místo odpovědi schytl další vražedný pohled.

„Jistě, šéfe.“

Lexi zamířila k Tomovi a podráždilo ji, když si všimla, že Johnny i Marietta jdou za ní. Protáhla se pod první policejní páskou a otočila se čelem k nim.

„Chci vám připomenout, abyste tuhle hranici nepřekračovali. Jakmile budete moct zpátky do výrobní, dáme vám vědět.“

Marietta se okamžitě otočila a odešla, její manžel se ale chystal něco říct.

Lexi zvedla ruku. „Ne. Můj tým dělá svou práci a vy budete prostě muset počkat.“

Obrátila se k Tomovi a naznačila mu, aby šel zpátky do plechové haly. Nehodlala Johnnymu Lycett-Boydovi umožnit odposlouchávat, o čem se baví.

Když za nimi zapadly dveře, zaslechla zvenčí hlasitou slovní výměnu mezi manželi, která postupně sílila. Zdálo se, že se o něčem dohadují.

„Nezní dvakrát nadšeně,“ poznamenala.

„Nemůžeš se jim divit,“ pokrčil rameny Tom. „V takovém provozu platí, že čas jsou peníze.“

Lexi zamířila dolů do jeskyně. U úzkého průchodu našla Morta Barleyho, který si diktoval poznámky do telefonu.

„Tak co zatím máte?“ zeptala se Lexi.

Mort vzhlédl. „Je ve fázi rané posmrtné ztuhlosti. Pokud zemřela tady a teplota se držela kolem deseti stupňů, znamenalo by to, že smrt nastala někdy mezi první a druhou ranní.“

„A zemřela tady?“ Lexi tušila, že Mort už bude mít připravenou odpověď.

„Podle zbarvení kůže na zádech to tak vypadá. Pokud nezemřela přímo v jeskyni, někdo ji sem přenesl krátce po smrti. Netvrdím, že to tak bylo, ale přesouvat mrtvé tělo je mnohem komplikovanější než živého člověka. Co myslíš, Emily? Zemřela tady, nebo ji sem někdo přesunul?“

Emily Jordanová se zrovna objevila ve vstupu do jeskyně.

Pokrčila rameny. „Nevšimla jsem si ničeho, co by naznačovalo, že s ní po smrti někdo hýbal. Má poměrně čisté nohy, takže předpokládám, že sem přišla obutá. Zvláště jestli se sem dostali přes jeskyně. Kdyby přišla bosá, poznali bychom to.“

„Počkej,“ přerušila ji Lexi. „Přes jeskyně?“

„Ano, v zadní části jeskyně je úzký tunel, který ústí do ještě menšího prostoru.“

„A kam vede?“

„To jsme zatím nezjistili. Prioritu teď má ohledání místa činu.“

To dávalo smysl. „Našlo se už její oblečení? Nebo oblečení dítěte?“

„Zatím ne.“

Pulzující bolest v noze se zhoršovala a přidala se k ní strašná žízeň.

„Jste připravení na převoz těla, Morte?“

„Ano.“

„Dobře, nechám vás pracovat.“ Protáhla se úzkým prostorem mezi poslední řadou bedýnek s vínem a stěnou, Tom rychle kráčel před ní.

„Chci si promluvit s Lycett-Boydem, hned teď!“ oznámila, zatímco se vraceli sklepem zpátky nahoru. „Musí vědět, kam ten tunel vede – je to jeho pozemek.“

Tom se ho vydal najít a Lexi mezitím zamířila k Tomovu džípu pro trochu vody a paralen. Tohle jí ještě přijde draho, o tom nebylo pochyb.

* * *

O půl hodiny později odvezli tělo, ale Emily a lidé z jejího týmu stále zajišťovali stopy z podlahy stísněné jeskyně, kde žena podle všeho zemřela, i z obou sklepů.

Lycett-Boyd se znovu rozčílil, když zjistil, že ho Lexi nevyhledala proto, aby mu oznámila, že se jeho lidé můžou vrátit do práce. Místo toho chtěla, aby jí řekl, kam vede tunel z jeskyně. Technici z forezního ho částečně prošli, když hledali oblečení té ženy a holčičky, ale Emily trvala na tom, že z bezpečnostních důvodů nebudou podnikat rozsáhlejší průzkum.

„Upřímně nemám tušení“, odpověděl. „O jeskyně se nezajímám. V těch dvou menších prostorách občas skladujeme sudy a ty se tou škvírou neprotáhnou, takže mě nikdy nenapadlo se tím zabývat.“

Lexi jeho absolutní nezájem udivoval.

„Myslíte si, že se žena s dítětem mohly tím tunelem protáhnout do vašich sklepů?“

Lycett-Boyd rozhodil rukama. „Co na to říct. Zjistit, co se stalo, je vaše práce. Moje práce je zpracovat sklizené hrozny, což ta vaše partička v uniformách úspěšně sabotuje.“

Jak mohl být tak neuvěřitelně bezcitný ve světle toho, co se tady odehrálo? Nemohl v tom mít nakonec prsty?

Stáli u vchodu do hlavní budovy vinařství. Lexi zamířila k dodávce forezního týmu a vzala si čistý ochranný oblek.

„Co to děláš?“ zeptal se Tom.

„Jdu zjistit, kam vede ten tunel.“

Tom zavrtěl nevěřícně hlavou. „Na to ani nemysli, může to být nebezpečné. Co když se tam zasekneš?“

„Tak mě budete muset vytáhnout.“

Tom si povzdechl, ale víc dělat nemohl – Lexi měla vyšší hodnost. Přes tenisky si přetáhla modré návleky a vlasy schovala pod kapuci. Nechtěla zanechat stopy v prostoru, který mohl být podstatnou součástí místa činu. Pokud by se tím tunelem dalo ke sklepům projít, museli by rozšířit okruh podezřelých i na ty, kteří neměli klíče a přístup do hlavní budovy.

„Zkusím se dostat, co nejdál to půjde. Vy dva,“ ukázala na Toma a Johnnyho Lycett-Boyda, „půjdete ve směru tunelu a zkusíte najít, kde ústí na povrch. Poslouchejte, budu křičet.“

Lycett-Boyd nejdřív protočil panenky, ale nakonec se rozhodl spolupracovat. „Pokud si vzpomínám, vede ten tunel na východ pod vzdálenější část vinařství.“ Ukázal na jednu z vinic. „Ale netuším, jak je dlouhý ani jestli se někam nestáčí.“

„To zjistíme,“ ujistila ho Lexi.

Prošla fermentační halou a sešla schody do sklepa. Kolegové z forenzního právě odebírali vzorky z podlahy a pořizovali detailní fotografie stěn u vstupu do jeskyně. Emily byla uvnitř a dohlížela na to, jak její podřízení balí andělská křídla, aby z nich neodpadla žádná vlákna nebo jiné důkazy, které by na nich mohly ulpívat.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Lexi poté, co je chvílku pozorovala při práci.

„Mort se prozatím kloní k předávkování, takže budeš muset počkat na výsledky toxikologie.“

To Lexi nepřekvapilo – na těle nebyly patrné žádné stopy poranění. „Našli jste něco, co by ukazovalo na přítomnost někoho dalšího?“

„Podle teploty zbytkového vosku na podlaze se zdá, že svíčky hořely včera večer, ale žádné zbytky jsme nenašli. Vylovili jsme z prachu nějaké vlasy a vlákna, ale můžou tu být už dýl a navíc je zatím nemáme s čím porovnat.“ V tu chvíli si všimla Lexiina ochranného obleku. „Co máš v plánu?“

„Tunel,“ odpověděla Lexi stručně.

„To myslíš vážně? Neměla bys počkat na specialistu?“

Měla pravdu, ale to by trvalo dlouho a Lexi potřebovala odpovědi hned.

„Nebudu riskovat. Když bude průchod příliš úzký, nepolezu dál. Ale pokud se neprotáhnou já, pravděpodobně sem tudy nikdo nedostal ženu s dítětem.“

Prošla kolem kolegů z forenzního v první jeskyni a světlem baterky posvítila na stěny druhé, menší komory. Na podlaze neviděla žádný vosk a na křídovém povrchu nebyly ani viditelné stopy, přestože tudy technici procházeli, když hledali oblečení zemřelé ženy.

Posvítila tunelu přímo do temného chřtánu. Zhluboka se nadechla, částečně z obavy, částečně proto, že potřebovala kyslík, a sklonila hlavu tak nízko, aby se mohla protáhnout dovnitř. Od země k hornímu okraji měl tunel sotva metr dvacet a dál se zužoval v úzkou prasklinu v křídové hornině nad ní. Povrch tunelu byl hrbolatý, terén se zvedal a zase klesal. Tu a tam se povalovaly kusy odlomené křídý, o které zakopávala, jinde se jí nohy smýkaly na nánosech štěrku.

Kámen měl spíš našedlou než čistě bílou barvu, světlo baterky se od něj odrazilo a osvětlovalo nízkou chodbu, která se stáčela doleva. Prvních asi dvacet metrů mírně klesala, tunel se zvolna klikatil, střídavě rozšiřoval a zase zužoval. Povrch chodby byl suchý, vzduch naplňoval prach a vůně křídý ji vracela zpátky do školní lavice.

Pronést tudy dítě nemohlo být jednoduché, ale uvázané v šátku by se to snad dalo zvládnout. Že by tudy někdo protáhl mrtvolu nebo

člověka v bezvědomí, už si ale představit nedokázala. Pokud se tedy opravdu dostali dovnitř tudy, znamenalo by to, že ta žena musela být naživu a při vědomí.

Prošla ale tunelem dobrovolně? Pokud ano, možná doprovázela někoho, koho znala. Nebo alespoň někoho, komu důvěřovala natolik, aby se sem i s dítětem vydala.

Postupovala dál a tunel se začal rozšiřovat, pohyb byl teď snazší. Špatně se jí odhadovala vzdálenost, postupovala pomalu a ke všemu ještě kulhala, ale zhruba po patnácti minutách se jí zdálo, že někde před sebou zahlédla záblesk světla. Na chvíli vypnula baterku a opravdu – v dálce před ní bylo denní světlo.

Znovu baterku rozsvítila a koutkem oka zachytila na zemi něco růžového. Popošla blíž a přidřepla si, aby si předmět prohlédla.

Dudlík.

Rozepnula si ochranný oblek, aby mohla z kapsy vytáhnout průhledný sáček na důkazy. Pár si jich vzala, když se převlékala, kdyby náhodou. Navlékla si sáček na prsty a zvedla dudlík ze země. Pokud by na něm zůstaly stopy slin a shodovaly by se s DNA dítěte, znamenalo by to, že žena s holčičkou prošly do jeskyně téměř určitě tudy. K přístupu do vinařství by tak nebyly zapotřebí klíče, stačilo vědět o existenci tunelu.

Zastrčila sáček zpátky do kapsy a otočila se směrem, odkud předtím zahlédla denní světlo. Podlaha tunelu se prudce zvedala a podrážky jí klouzaly po šterkovém povrchu. Musela se přidržovat rukama, aby se vyškrábala nahoru, vypnula proto baterku a zastrčila si ji za pas u tepláků.

„Haló?“ zavolala a doufala, že Tom a Johnny Lycett-Boyd našli venku vchod do tunelu.

Místo odpovědi uslyšela jen slabou ozvěnu vlastního hlasu.

Když pokračovala ve výstupu, bolest ve stehnu se zhoršovala a na jednu jí noha bez varování vypověděla službu. Hlasitě vykřikla

a skutálela se dolů. Zády drhla o štěrk a kamení, baterka jí vylétla zpoza pasu a s kovovým zaduněním dopadla na dno tunelu.

„Lexi, jsi to ty?“ ozval se seshora Tomův hlas.

„Jsem v pohodě. Jen jsem uklouzla.“

Z posledních sil, které nestihla vyčerpat na ranním půlmaratonu, se zvedla ze země a připomněla si, že jakmile se vyškrábe na povrch, musí něco sníst.

Denní světlo už bylo dostatečně silné, aby jí pomohlo najít baterku, a na druhý pokus se jí podařilo vystoupat nahoru. Puklina ve skále byla zjevně skrytá za ostružinovým porostem.

„Tome? Jsi tam někde?“

„Kde jsi?“

„Vidíš ostružiní?“

„Hromady.“

Rozsvítila baterku a zamávala s ní nad hlavou v naději, že ji uvidí – nebo alespoň zahlédnou světlo nahoře ve větvích. „Tady jsem.“

„Vidím vás,“ ozval se Johnny Lycett-Boyd kousek od ní a začal se prodírat ostružinám.

„Počkejte!“ zarazila ho Lexi. „Vidíte kolem sebe něco, co by naznačovalo, že tudy někdo nedávno prošel? Polámané nebo sešlapané větve? Tome, udělej pár fotek.“

Po několika minutách odhrnul Tom spleť větví a natáhl ruku, aby jí pomohl ven. Opatrně prošli mezi houštím stejnou cestou, kterou si Tom proktestil k ní, aby co nejméně narušili okolní terén.

„Těžko říct. Pár zlomených větví, ale nic extra nápadného,“ řekl Tom.

„Tady je jeden vytržený šlahoun,“ ukázal Lycett-Boyd na místo kousek od vstupu. „Vypadá celkem čerstvě.“

To by znamenalo, že někdo o téhle cestičce věděl a používal ji jako přístup ke sklepům. A dudlík, který našla, zase svědčil o tom, že tudy někdo pronesl tu holčičku. Jenže tohle Lexi nemohla říct nahlas, do-

kud byl majitel vinařství v doslechu. Dokud nebudou mít přesvědčivý důkaz, musel zůstat mezi podezřelými.

V tunelu ale nenarazila na stopy po oblečení ženy ani dítěte. Jestli se do jeskyně opravdu dostaly tudy, pravděpodobně by na něm ulpěly stopy křídového prachu nebo vegetace, něco, co by Emily mohla analyzovat, jakmile se šaty podaří najít.

Rozhlédla se kolem sebe. Stáli na vršku jižně orientovaného svahu, na kterém se rozkládaly všechny elvingtonské vinice, přímo na severním okraji jedné z největších. Řady révy obtěžkané zralými hrozny se táhly dolů po úbočí a v údolí byla vidět vesnice obklopená zvlněnou kentskou krajinou. Nepřišla sem ale proto, aby se kochala výhledem. A ostrý záškrb ve stehenním svalu jí připomněl, že se musí pohnout z místa.

„Tuhle oblast musíme považovat za možné místo činu.“ Vytáhla z kapsy telefon. „Emily, jsem nahoře nad vinařstvím, na severním okraji vinic, kde ústí tunel z jeskyně. Můžeš sem poslat zajišťovací tým a nechat pár lidí, ať se porozhlédnou v tunelu po možných důkazech?“ O dudlíku jí řekne později, musela počkat, až bude Johnny Lycett-Boyd z doslechu.

„Jasně, hned se do toho dáme.“

„Omlouvám se, je to spousta práce navíc, ale nemůžeme ignorovat možnost, že se žena, dítě a kdokoliv další dostali do jeskyně právě tudy.“

Vydali se zpátky k vinařství a Lexi si oddechla, když se od nich Lycett-Boyd konečně odpojil.

„Co si o tom myslíš, šéfová?“ zeptal se Tom, jakmile byl majitel vinařství z doslechu.

Lexi se na chvíli zamyslela a v hlavě si spojovala jednotlivé indicie dohromady. Rozhodně měla o čem přemýšlet.

Tom zpomalil a počkal, než ho dojde.

„Máme mrtvou ženu a živé dítě na místě, kam se někdo jen tak nedostane.“ Vytáhla z kapsy sáček na důkazy a ukázala Tomovi dudlík.

„Tohle jsem našla v tunelu. Znamená to, že se žena s holčičkou dostaly do jeskyně právě tudy. Potřebujeme zjistit, kdo všechno o těch jeskyních ví. Zнала to místo ona, nebo jen ten, kdo odnesl svíčky a oblečení? Je jasné, že Steadman a Lycett-Boyd o nich vědí. A pravděpodobně i další zaměstnanci vinařství.“

„Současní i bývalí,“ podotkl Tom.

„Dobrý postřeh,“ přikývla Lexi. Už byli skoro u parkoviště. „Ještě jedna věc. Měla jsem pocit, že Lycett-Boyd lže, když tvrdil, že tu mrtvou ženu nezná. Jeho chování se úplně změnilo.“

„Myslíš, že v tom má prsty?“

„Nemůžeme to vyloučit. Stejně jako u Steadmana. Každopádně jsme zatím udělali, co jsme mohli. Emily to má pod kontrolou a teď musíme počkat, co ukážou důkazy. Měli bychom se vrátit na stanici.“

Jako u každého případu byly první hodiny klíčové pro sběr stop. Lexi teď musela začít skládat jednotlivé kousky skládačky dohromady a hledat v nich příběh, který se pomalu začínal rýsovat. Kdo byla ta žena? Jak zemřela? Čí bylo to dítě? Kam zmizelo jejich oblečení? S kým v jeskyni byly? S Lycett-Boydem? Se Steadmanem? Nebo s někým úplně jiným?

Odpovědi tam někde byly, stačilo je najít. A ona je najde.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nevinní andělé .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.